

PHẦN VIII

Cả tuần nay, Mai Hoa và Hải Minh quay như chong chóng. Chỉ còn nửa tháng nữa là đến ngày cưới, bao nhiêu là việc phải làm, phải lo....

Hải Minh phải về quê để mời chú bác, cô đi đến dự lễ và cử người đứng ra làm chủ hôn phía đàn trai vì cha mẹ anh đã mất...

Rồi là việc tổ chức ở đâu, mời bao nhiêu khách khứa, ai sẽ lo việc nấu nướng, thực đơn gồm những món gì, phải trang hoàng nhà cửa ra sao?

Tất cả như mớ bòng bong rối rắm. Họ xoay tít như chiếc lá trong muôn vàn điều nhắc nhở của mọi người. Không khí bận bịu nhưng đầy ắp niềm vui. Niềm hạnh phúc đến với họ, thật gần, thật gần theo từng ngày trôi qua.

Chiều nay, họ đang ngồi bên nhau viết tên trên thiệp mời ở nhà Mai Hoa. Ông Phong và bà Phong đi lo công việc chưa về. Ghi được chừng năm ba cái, họ lại buông viết mắt nhìn nhau đắm đuối.

Mai Hoa cười cười, chỉ vào đồng thiệp đã viết:

– Anh xem, chưa ai làm chậm như chúng mình, từ xế tới giờ mới viết được bấy nhiêu đây. Điệu này chắc chiều nay không xong đâu. Tại anh hết đó.

– Chưa chắc.

– Sao lại chưa chắc?

– Chưa chắc là tại anh. Nếu em không đẹp đến như vậy thì anh đâu có muốn hôn và đâu có mất thì giờ.

Mai Hoa chu môi:

– Đồ thừa hay ghê.

– Chứ sao. Ai bảo em biết chiều nay phải thanh toán xong cái vụ thiệp mời mà còn mặt áo hồng mới nè, cài nơ hồng trên tóc nè... Diện như thế làm sao anh nhìn được.

Hải Minh liếm môi, nhìn Mai Hoa 1 cách ranh mãnh, tiếp:

– Nói cho em biết, không phải anh chỉ muốn hôn em thôi đâu nha... mà anh còn muốn...

Anh cười mỉm chi, nhìn cô thật ý nhị rồi liếc vào trong nhà. Mai Hoa hiểu ý, đỏ mặt, đắm nhẹ 1 cái vào vai anh:

– Thôi đi, em không giỡn nữa nha. Minh ráng viết cho xong đi anh. Ngày mai còn vô số chuyện.

– Ủ, vậy thì anh sẽ chia đồng thiệp này ra làm 2. Của ai này viết. Anh viết xong trước sẽ được thưởng...

– Thường cái gì?

– Thường... 1 cái hôn thật dài.

Mai Hoa nguyệt yêu Hải Minh 1 cái.

– Nữa, lại hôn nữa. Anh thiệt là...

– Thiệt là đáng yêu, phải không cô bé?

– Đáng ghét thì có!

– Nhớ nha. Em bảo em ghét phải không? Ừ, vậy thì buổi tối tân hôn anh sẽ... cho ai khóc năn nỉ người ta thì biết.

Mai Hoa lại đỏ mặt:

– Anh chuyên môn nói bậy bạ.

– Nói gì đâu mà bậy bạ. Anh nói là buổi tối tân hôn, anh sẽ quay mặt vào vách ngủ luôn tới sáng... Mà như vậy, em có khóc hôn?

Cả 2 nhìn nhau, cười xòa.

Cộc... cộc... cộc...

Có tiếng gõ cửa. Mai Hoa nhìn Hải Minh:

– Ai gõ cửa đấy anh?

– Để anh ra xem. À! Thằng bé bán vé số ở đầu hẻm mình nè.

– Có việc gì vậy em?

Em bé bán vé số đưa cho Hải Minh 1 cái gì vuông, lớn bằng chiếc bì thư và dày độ 1 quyển sách.

Em bé nói:

– Có người nhờ em đem gói này vào cho anh chị.

– Họ nói tên anh à?

– Dạ, ông ấy bảo cứ đem vào nhà có giàn thiên lý trước cổng, hỏi có anh Hải Minh ở đó không, rồi đưa cái này. Anh có phải là...

– Phải, anh là Hải Minh đây.

– Ông ấy bảo đây là gói quà mừng đám cưới của 2 anh chị. Nhưng vì gấp quá, ông ấy không ghé được nên nhờ em đưa giúp.

Hải Minh lấy làm lạ, nhưng anh vẫn nói:

– Thôi được rồi, anh cảm ơn em nhiều lắm.

– Vậy anh mua giúp em tám vé số nhé, biết đâu anh sẽ trúng.

Hải Minh cười, anh rút ra 4 ngàn mua giúp thằng bé 2 tám vé số.

Nó vui vẻ rời khỏi nhà. Hải Minh đứng tần ngần hết nhìn theo nó, lại nhìn gói quà trong tay mình.

Anh tự hỏi:

– Ai gửi vậy? Mà sao người ấy không vào nhà, lại đi nhờ 1 thằng bé bán vé số?

Mai Hoa cũng nhìn gói quà, hồi hộp. Linh tính báo cho cô biết có điều gì đó chẳng lành đang sắp xảy ra...

– Minh mở liền nghe em? Hay đợi đến ngày cưới? Ai mà bí mật quá không biết?

– Ừ, mở ra liền xem cái gì ở trong. Em cũng muốn biết quá chừng.

Gói quà được mở ra. Bên trong là 1 bao thư và 1 cuộn phim video. Lá thư viết:

"Nghe tin anh chị sắp cưới, tôi chẳng có gì để làm quà mừng. Có mấy món này, tuy chẳng có giá trị gì, song nó sẽ giúp anh chị hiểu nhau hơn, và sống hạnh phúc hơn. Mừng cho anh cưới được 1 người vợ rất hiểu việc đời.

Tôi

1 người quen".

Kèm theo thư là 2 tấm ảnh. Tấm thứ nhất chụp 2 người, 1 nam 1 nữ đang đứng trước cửa phòng khách sạn, con số phòng thấy rất rõ. Tấm thứ hai chụp bên trong phòng, người đàn ông bông người thiếu nữ để lên giường.

Hải Minh xem xong mặt xám xịt không còn giọt máu. Anh buông người xuống ghế, yên lặng, tứ chi bải hoải như anh vừa chạy xong mấy mươi cây số đường dài.

2 tấm ảnh rơi xuống đất. Mai Hoa cũng đứng yên như bị chôn chân bởi liếc qua, cô đã thấy 1 trong 2 người trong ảnh chính là cô, còn người kia là Thiệu Gia.

Cô nhớ lại buổi sáng hôm ấy, cô đã gặp ông Bình ở khách sạn như thế nào. Lúc cô ngất xỉu, Thiệu Gia đã bông cô vào giường để xoa dầu, nhưng không khép cửa phòng lại.

Lưỡi dao định mệnh đã được ném xuống, chặt đứt sợi dây hạnh phúc của cô. Cô không biết phải mở lời như thế nào để giải thích.

Hải Minh nghe đau đớn, rã rời trong từng thớ thịt. Anh nhìn Mai Hoa từ đầu đến chân. Như vậy là cô đã lừa dối anh, lừa dối anh đến tận cùng. Những đêm ở Đà Lạt, em bảo với anh rằng ngủ với dì Liên. Thế còn sự thật nào ở đây, trong những tấm ảnh này? Tấm thân em còn gì cao quý nữa đâu. Em giữ gìn với anh làm gì, mà lại dễ dàng trao cho người khác chỉ sau vài ngày gặp gỡ?

Không chịu đựng được sự đau đớn giày vò, anh đứng dậy chạy băng băng ra ngõ, trốn chạy Mai Hoa, như trốn chạy những mộng ước tan vỡ của đời mình.

Trong lúc mất hết tự chủ, anh cũng không hay rằng anh đã cầm theo cuộn phim video của ai vừa gọi.

Mai Hoa chỉ bừng tỉnh khi Hải Minh chạy ra khỏi cửa. Cô vừa chạy theo vừa gọi:

– Hải Minh! Hải Minh! Đứng lại đi anh, đứng lại cho em được nói với anh. Hải Minh... Hải Minh...

Hải Minh đã không còn nghe thấy gì nữa. Anh chỉ còn cảm nhận nỗi đau của trái tim mình. Anh chạy như bay về nhà, đóng chặt cửa lại, rồi lao vào giường nằm bất động.

Mai Hoa thất thểu chạy lúp xúp theo sau anh. Đá sỏi đâm vào đôi chân trần của cô rướm máu. Lúc bàng hoàng cô quên mang dép, quên cả việc khép cửa nhà mình.

Cô gọi thảm thiết:

– Anh Hải Minh! Anh mở cửa cho em vào, em van anh.

Bên trong vẫn im lặng. Cô gọi mãi, gọi mãi không biết đến lần thứ mấy mới nghe anh trả lời:

– Cô về đi!

– Không, anh hãy nghe em nói đã. Hãy cho em nói với anh 1 lần, rồi anh bỏ em, em cũng cam chịu.

Cô về đi! Về đi! Đừng nói gì với tôi nữa. Tôi không muốn nghe thêm những lời dối trá của cô. Cô nói như thế nào? Cô nói rằng tại vì người ta có thói quen như bên Tây Âu, muốn dất ai vào khách sạn thì dất, có phải không? Cô về đi! Chuyện của cô và tôi đến đây kể như chấm dứt.

Mai Hoa không còn đứng vững, cô quỵ xuống tựa đầu vào tường, khóc nức lên.

Giọng Hải Minh cay đắng:

– Cô khóc làm gì? Lẽ ra người đáng khóc phải là tôi. Tôi đã tin cô biết bao. Sao cô nỡ đối xử với tôi như thế? Hải Minh ơi! Mày nên chết đi thì hơn.

Anh cầm chiếc ly để ở đầu giường, ném vào tường vỡ tan. Những mảnh thủy tinh văng tung tóe, các góc sắc nhọn của nó như cứa vào lòng anh, tim anh, đau buốt.

Mai Hoa nói trong tiếng nức:

– Hải Minh ơi! Chắc anh đâu thể ngờ rằng, em đã phải làm tất cả điều đó để cứu mẹ. Mẹ sắp chết, mượn tiền ai cũng không được, em còn phải biết làm sao. Bước đường cùng...

Cô ngừng lại giây lâu để cố ngăn cơn uất nghẹn. Cuối cùng cô cũng thốt nên lời:

– Biết rằng em có lỗi với anh trăm vạn nghìn lần, nhưng em chỉ mong anh hiểu 1 điều: Trong trái tim em, không bao giờ có ai khác ngoài anh. Tấm thân em tuy ô ướ, song tâm hồn em mãi mãi là của anh. Em vẫn biết mình không xứng đáng. Nhiều lần em đã định thú thật cùng anh, nhưng em không đủ can đảm vì cuộc đời em sẽ không còn ý nghĩa gì hết, khi em mất anh...

Ngừng lại 1 lát, nuốt nước mắt, cô tiếp:

– Bây giờ chuyện về em, anh đã rõ. Tùy anh liệu định thế nào, em cũng cam chịu. Chỉ mong anh đừng quá đau khổ mà có hại cho tấm thân, cho sức khỏe của anh. Em chỉ xin nói với anh lời cuối cùng dù anh đối xử với em thế nào, em vẫn yêu anh mãi mãi.

Không biết Hải Minh nghĩ gì, bên trong anh vẫn yên lặng. Cửa vẫn đóng kín...

Mai Hoa chợt nhớ lúc nãy cô vẫn để cửa nhà mình mở toang. Cô lão đảo đứng lên lê bước ra về.

Ở nhà ông bà Phong nhón nháo, đi ra đi vào trông ngóng Mai Hoa.

Không biết Mai Hoa đi đâu mà cửa nẻo không kịp khép. Những chiếc thiệp cưới vương vãi đầy bàn, và còn 2 tấm ảnh. 2 tấm ảnh ở đâu mà có? Như vậy là cô con gái cưng yêu của 2 người đã hư hỏng rồi sao? Ông bà còn mặt mũi nào trông thấy Hải Minh nữa?

Nhìn ảnh, 2 ông bà rất giận. Nhưng tấm lòng cha mẹ vẫn thương con. Đêm càng khuya, 2 ông bà càng lo sợ, không biết chuyện gì đã xảy ra cho Mai Hoa.

Ông Phong đã dự định đi tìm thì Mai Hoa về tới. Bước đi thất thểu, đôi mắt vô hồn, mái tóc xõa tung, đôi bàn chân lấm lem bụi đất.

Hoảng hốt, bà Phong chạy đến ôm con:

– Con ơi! con đi đâu nãy giờ? Chuyện gì đã xảy ra vậy con? Hải Minh đâu rồi?

Mai Hoa không còn đủ sức trả lời, cô lả đi trong vòng tay của mẹ. Đôi mắt ráo hoảnh. Nước mắt hình như là đã chảy ngược vào tim.

Bà Phong không hỏi thêm gì nữa. Bằng trái tim nhạy cảm của 1 người mẹ, bà đoán hiểu mọi sự. Bà đưa Mai Hoa vào giường, lấy khăn nhúng nước ấm lau mặt mũi, tay chân cho con. Nhìn đôi bàn chân gót son đỏ thắm của con xây xát nhiều chỗ mà thương trào nước mắt.

Mai Hoa như 1 cái xác không hồn. Bà Phong lấy mền đắp ngang người cho con gái, buông mùng rồi lẳng lặng đi ra ngoài.

Ông Phong nhìn bà dò hỏi. Bà chỉ lắc đầu buông tiếng thở dài. Lát sau, bà nói:

– Thôi, ông đi ngủ đi, khuya rồi. Để tôi thu dọn chỗ này lại. Chuyện gì cũng có bàn tay của số mệnh. Mình có muốn cũng chẳng được đâu.

Ông Phong không đồng ý:

– Bà nói gì kỳ vậy? Số mệnh là số mệnh nào. Tại con Mai Hoa hết cả thôi. Đã có người yêu rồi mà còn lằng nhằng thế này, trách ông trời sao được?

– Mình chưa rõ chuyện gì, sao ông kết tội con làm chi? Biết đâu ở đây có 1 uẩn khúc nào mà con nó chưa nói ra được.

Lần đầu tiên bà Phong phải đổi ý kiến của chồng.

– Ừ, để rồi coi. Bà lúc nào cũng bênh nó. Kỳ này mà không có đám cưới, chắc tôi phải độn thổ luôn. Thiệt là con với cái.

Ông Phong giận dữ bỏ đi nằm. Bà Phong ngồi 1 mình nhìn những tấm thiệp cưới viết dở dang, rồi nhìn 2 tấm ảnh. Bà không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy thương con, thương đứt ruột. Bà nhớ lại thời con gái đầy sóng gió của mình, thầm nghĩ: "Hay là... nó cũng phải chịu cái số hồng nhan bạc phận như ta".

Hồi lâu, bà Phong vào phòng lay nhẹ con gái. Nét mặt bất động như người đã chết của cô làm bà chẳng yên lòng.

Bà khẽ gọi bên tai cô:

– Mai Hoa! Có sao không con?

Mai Hoa gắng gượng trả lời:

– Con không sao đâu mẹ ạ. Trời gần sáng chưa mẹ?

– Chưa đâu, còn khuya lắm mà. Con hỏi chi vậy?

– Con muốn đi.

– Đi đâu hả con?

– Đi đến 1 nơi nào đó thật xa, không biết con là ai hết.

– Để làm gì?

– Để con quên mọi chuyện, quên ngày cưới, quên Hải Minh.

Bà Phong hốt hoảng:

– Vậy là tụi con không làm đám cưới à? Sao kỳ vậy? Mọi thứ chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Mai Hoa cười thật buồn:

– Dạ, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ trừ con và Hải Minh. Con không xứng đáng với anh, và anh cũng đã cắt đứt với con rồi.

– Đầu đuôi ra sao, con nói hết cho mẹ nghe coi. Phải tại 2 tấm ảnh ấy không con?

Mai Hoa gật đầu thỏn thức:

- Dạ phải. Nhưng cũng không phải tại 2 tấm ảnh, mà vì con giấu ảnh 1 điều.
- Điều gì?
- Con không còn là con gái nữa.

Bà Phong đã đoán ra được đôi phần:

- Với người đàn ông trong tấm ảnh, phải không?
- Dạ.
- Để làm gì vậy? Con yêu anh ta à?

Mai Hoa lắc đầu:

- Không mẹ ơi...

Giọng bà buồn bã:

- Mai Hoa! Hãy nói thật với mẹ đi. Có phải con làm như thế vì số tiền đóng viện phí cho mẹ, đúng không con?

Mai Hoa nhìn mẹ, lặng lặng gật đầu. Bà Phong xúc động đưa tay vuốt ve đôi bờ vai nhỏ của cô:

- Con hy sinh cho mẹ làm chi vậy? Mẹ đã sống hơn nửa đời người có chết cũng yên phận. Còn con, con còn trẻ quá mà. Con gánh sầu, gánh khổ làm chi.

- Có chi đâu mẹ. Con xin lỗi đã làm mẹ phải buồn. Trước khi làm, con cũng có nghĩ đến trường hợp này. Vậy mà khi xảy ra, con cũng không tự chủ được.

- Vì con yêu Hải Minh nhiều lắm, mẹ biết mà. Nếu nó cắt đứt với con vì chuyện ấy thì nó cũng tệ thật. Người ta đến với nhau bằng tình yêu chứ đâu phải...

Mai Hoa trở mình, cô nằm quay mặt vào tường:

- Mẹ ơi! Con cũng tự thấy mình không xứng đáng. Thôi, mẹ nằm kế bên ngủ với con. Đêm nay mẹ chưa có chợp mắt chút nào cả, không khéo mẹ lại bệnh nữa đó.

Nhờ có bà Phong mà Mai Hoa bình tĩnh trở lại. Cô biết rằng nếu cô tỏ vẻ quá đau đớn thì mẹ cô càng khổ tâm hơn. Chính cô đã chọn con đường ấy để cứu mẹ, lẽ nào bây giờ chính cô lại giết mẹ dần mòn khi để mẹ phải héo sầu vì thấy cô bất hạnh.

Nghe tiếng gõ cửa, Mai Hoa chạy ra. Trông thấy Hạ Thu, Mai Hoa trở mắt:

– Là bồ à? Vậy mà mình cứ tưởng...

– Tưởng gì? Tưởng người yêu à?

Nghe nhắc đến 2 chữ "người yêu", Mai Hoa chợt nghe lòng buồn vời vợi, nhưng cô cố làm ra vẻ tươi vui, bắt chuyện với bạn:

– Thu đến chơi hay có chuyện đại sự?

Chưa trả lời câu hỏi của Mai Hoa, Hạ Thu đã hỏi lại:

– Sao nhà vắng quá vậy? 2 bác đâu rồi?

– Ba mẹ tớ ở ngoài tiệm cả rồi.

– 1 mình ở nhà không sợ bị bắt cóc sao?

– Bắt cóc mình chỉ tổ tốn cơm chứ được gì. Sao, bồ đến có chuyện gì không? Vào nhà đi. Uống nước chanh nhé, mình pha.

– Ừ, cho ly nước đi. Tớ khát nãy giờ đó, khô cả cổ họng.

– Tớ vừa ở đằng Hải Minh về đấy.

Mai Hoa ngạc nhiên:

– Bồ đến đó chi vậy?

– Có chuyện.

– Chuyện gì?

– Chuyện của bồ đó.

– Chuyện của mình?

– Chứ còn gì. Mình nghe mà bắt nổi nóng.

– ...

– Cái anh chàng coi đường đường như vậy mà chẳng cao thượng chút nào. Vậy mà có lúc tớ đã tưởng ổng khá hơn những kẻ khác. Đàn ông... Đúng là cá mè 1 lứa.

– Thôi, cho mình xin đi. Tại mình không toàn vẹn, còn trách người ta nổi gì? Nhưng mày đã nói chuyện gì với anh, và anh trả lời sao?

– Để tao kể cho mày nghe. Lúc tao đến thì thấy ổng đang nằm rầu rầu trên cái võng bên hiên nhà. Thấy tao, ổng giật mình ngồi bật dậy.

– Cô Hạ Thu đến chơi.

– Không phải đến chơi đâu, mà có chuyện với anh đây.

– Mời cô ngồi xuống đây!

Ông ấy chỉ vào cái ghế mây bên cạnh. Vừa ngồi xuống, tao đã nói liền:

– Anh Hải Minh! Từ lâu, tôi vẫn thầm phục anh là 1 người phóng khoáng, nhân hậu, và có đầu óc tiến bộ. Vì lẽ gì, bây giờ anh lại xử sự với Mai Hoa như thế?

– Tôi yêu Mai Hoa, nhưng yêu cô ấy bao nhiêu thì tôi giận cô ấy bấy nhiêu. Không biết cô ấy nghĩ gì trong những đêm như vậy? Có nghĩ về tôi không, có nghĩ đến sự đau khổ vô cùng của tôi trước 1 mắt mát như thế?

– Tại sao anh lại nói là "những" đêm? Tôi xác nhận là Mai Hoa chỉ ở Đà Lạt có 1 đêm.

– Làm sao tôi biết được. Giờ tôi không dám tin vào ai cả.

– Từ hồi yêu anh tới giờ, Mai Hoa có nói dối anh chưa?

– Chưa, nhưng lần này đã có.

– Lần này thì anh phải hiểu và thông cảm cho nó. Làm sao nó dám nói với anh 1 sự thật như thế. Mai Hoa cũng đã nhiều lần định thổ lộ cùng anh, nhưng tôi và dì tôi đã cản nó hết lời. Anh Hải Minh à! Nếu anh không tin Mai Hoa thì anh hãy tin tôi. Hạ Thu này chưa bao giờ biết nói dối. Tôi chơi rất thân với Mai Hoa, tôi biết nó yêu anh vô cùng. Từ ngày có anh, dưới mắt nó, trên thế gian này không còn người đàn ông nào nữa. Tôi biết rằng đối với việc xảy ra quá đột ngột, thế nào anh cũng bị sốc. Nhưng tôi mong anh hãy nghĩ lại, đừng vì những phút giận dữ mà phá vỡ cả hạnh phúc của đời mình. Không ai có thể là 1 người vợ hiền thực hơn Mai Hoa đâu anh.

– Tôi biết điều đó. Nhưng tôi sợ rằng, rốt cuộc rồi cả 2 đều không cảm thấy hạnh phúc.

– Tại sao?

– Tại vì tôi sẽ không quên được chuyện này.

– Không quên được ư?

– Đúng thế. Bởi vì tôi đâu phải là 1 thánh nhân, rồi suốt đời tôi sẽ làm khổ cô ấy vì những nghi ngờ của tôi. Còn tôi thì mỗi khi ôm cô ấy vào lòng, tôi sẽ nghĩ đến 1 vòng tay khác đã ôm cô ấy. Mỗi khi cô ấy rung động vì tôi, thì tôi lại nghĩ có lần tấm thân cô ấy đã chịu những sự xúc động không phải do tôi.

– Anh ích kỷ như vậy sao?

– Hạ Thu ơi! Tôi khổ quá... Máy ngày nay, tôi cứ bị dằn vặt giữa tình yêu và sự ghen hờn. Tôi phải làm gì đây?

– Hãy quên đi, và cứ tiếp tục yêu cô ấy. Thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương.

Anh ta gục đầu vào tay thật lâu, rồi ngẩng lên nói:

– Tôi sẽ nghe theo lời khuyên của cô. Đúng là mình nên quên đi.

Hạ Thu cười, cô thật đáng yêu với chiếc răng khểnh duyên dáng và 1 tâm hồn đôn hậu.

Mai Hoa nhìn bạn cảm phục:

– Tao phải thưởng cho mày mới được.

Nói xong, cô hôn liền 2 cái lên đôi má màu nâu hồng của bạn. 2 cô gái cười rúc rích.

Mai Hoa buông bạn ra, cô nhìn mình trong gương rồi vội vã:

– Thôi, để tao đi sửa soạn lại 1 chút. Mày thấy tao xấu xí ghê chưa?

Hạ Thu lấy lược chải tóc cho Mai Hoa, thắt 2 bím, cột nơ cho bạn. Đôi mắt Mai Hoa gần đây mất đi nhiều nét tinh anh, làn môi cũng không còn bóng mọng. Sự đau khổ làm cô gầy héo đi như 1 trái cây mất nước.

Có tiếng chân khua lá xào xạc ngoài sân. Mai Hoa nín thở. Hải Minh vào nhà, anh không cười, chỉ gật đầu chào Hạ Thu. Rồi yên lặng, anh đến bên Mai Hoa, nắm lấy bàn tay cô, bàn tay nhỏ đang run rẩy như con chim sau bão tố. Anh áp ủ con chim đang rét lạnh ấy vào bàn tay nồng ấm của mình.

– Em!

Mai Hoa sắp khóc, tiếng gọi ngắn gọn ấy cùng hơi thở dài của Hải Minh đã ngăn dòng cảm xúc trong cô. Hình như cô chờ đợi ở anh 1 điều gì khác hơn, trong thái độ của Hải Minh vẫn có điều lửng chừng chưa rõ.

– Em ngồi xuống đây! - Anh nói như ra lệnh - Và kể cho anh nghe hết mọi chuyện. Đừng giấu 1 chút gì.

1 thoáng đau đớn hiện trên nét mặt Mai Hoa. Hạ Thu vội can ngăn:

– Thôi anh, để bữa khác đi. Hôm nay Mai Hoa nó chưa hoàn hồn. Anh nhìn bộ dạng nó mà xem.

Hải Minh vẫn cương quyết:

– Tôi muốn cô ấy kể cho tôi nghe bây giờ, trước khi tôi đi đến 1 quyết định.

– Phải cần đến như vậy sao? Vậy ra anh không tin tôi, mà cũng chưa tin được Mai Hoa à? - Hạ Thu hơi phật ý.

– Cô và Mai Hoa cũng chỉ là 1. Bấy lâu 2 người giấu tôi. Nếu không có ông Bình, chắc là tôi đâu làm sao biết được chuyện này và sau đêm tân hôn, 2 người sẽ mặc tình cười vào mũi tôi. Cái thằng Hải Minh khờ khạo, đem cửa thừa của thiên hạ về nhà mà tưởng đâu là... Ha... ha...

Thái độ và lời nói của Hải Minh như 1 gáo nước lạnh tạt vào mặt Mai Hoa. Cô thấy trời đất tối sầm.

Hạ Thu quát:

– Anh có im đi không! Hóa ra anh đến đây để nói những lời đáng nguyên rủa ấy à? Anh say có phải không?

– Tôi có uống, nhưng say đâu mà say. Trên đường đến đây, tôi đã gặp ông Bình, người bạn tốt đã gởi cho tôi món quà cưới quý giá. Ông ta ngồi trong quán, kêu tôi vào uống vài ly. Buồn quá, tôi có uống. Uống nhưng mà có say đâu. Muốn say để quên nhưng đâu có quên được. Mai Hoa ơi! Có tấm thân mà em không biết giữ cho tôi thì em còn nói yêu tôi nữa... yêu cái nữa gì?

– Anh ra đây, tôi đưa anh về... Anh say quá rồi đó. Anh nói bậy bạ nghe không chịu được. - Hạ Thu bực tức.

Hải Minh khoát tay:

– Không, tôi chưa về đâu. Còn có cái này hay lắm, tôi với Mai Hoa phải cùng nhau xem.

Hải Minh thò tay vào ngực áo lôi cuộn băng video. Anh đến bên công tắc bật nút:

– Có điện, có điện. Vậy chúng ta hãy cùng xem. Hay quá là hay. Người yêu của tôi luôn luôn tặng cho tôi những màn giết gân hấp dẫn. Mai Hoa! Cái đầu máy đâu rồi? Cái đầu máy tại mình mượn về định xem phim đó, em để đâu, đem ra đây.

Cùng lúc Hải Minh càng tỏ ra dáng điệu của 1 người say. Anh không còn là anh của ngày tháng cũ, 1 người thâm trầm, điềm tĩnh. Rượu đã biến anh thành 1 gã nông cuồng với 1 khao khát trả thù mà anh không sao kềm chế. Anh muốn làm cho Mai Hoa phải khổ sở ê chề, bù lại những gì anh cho rằng Mai Hoa đã sỉ nhục anh.

Hải Minh xăm xăm đi đến chiếc tủ ly, lôi chiếc đầu máy và chuẩn bị cihếu lại cuộn phim. Hạ Thu muốn ngăn anh mà không được. Anh gạt phăng mọi cản trở của cô. Anh rất khỏe.

Anh kéo tay Mai Hoa:

– Hãy đến đây mà xem đi em. Xem đi để biết được những gì... những gì mà em đã giấu tôi.

Mai Hoa chỉ còn như 1 người máy, cử động theo bản năng 1 cách vô hồn. Khi trên màn ảnh hiện ra vài ba cảnh đầu tiên thì Mai Hoa thật sự hoảng loạn như 1 người điên.

Cô băng mình chạy xăm xăm ra ngõ, bởi vì trên màn ảnh là cô và Thiên Quốc không 1 mảnh vải che thân.

Mai Hoa kinh hoàng khi nhớ lại những gì đêm ấy. Trời ơi! Vậy là tên dê tiện và dâm đăng ấy đã ghi lại tất cả. Hắn đã nghĩ ra cái trò ấy để trói buộc cuộc đời cô vào hắn mãi mãi...

Hải Minh nhìn những cảnh trên màn ảnh, bật cười như điên. Tiếng cười như hàng vạn mũi tên bắn từ 1 tay thiện xạ. Tất cả đều trúng đích. Tất cả đều cắm vào trái tim quần quai của Mai Hoa. Cô cảm cổ chạy miết, cố thoát khỏi vòng vây của những lời xỉ vả.

Giọng Hải Minh khinh miệt:

– Cô còn bào chữa gì nữa? Bào chữa đi! Hay cô chỉ là 1 con điếm? Nghe chưa! Chỉ là 1 con điếm nơ nhóp, thối tha....

Hạ Thu tát cho Hải Minh 1 cái tát nảy lửa và thuận tay xô luôn chiếc đầu máy rơi xuống đất.

– Anh chỉ là 1 thằng đê tiện.

Rồi Hạ Thu chạy theo Mai Hoa. Bọn cô đang lao ra đồng như 1 người mất trí. Bước chân va vấp đụng chạm vào khách bộ hành.

– Mai Hoa ơi! Dừng lại đi. Tao nói cái này cho mày nghe nè.

Mai Hoa không còn nghe gì nữa. Cô cảm thấy 1 thôi thúc vô cùng là phải đi càng xa càng tốt. Phải rời khỏi nơi ấy, nơi mà tấm thân cô đã bị phơi bày 1 cách đê tiện và tàn nhẫn trước mắt người yêu. Đã đến giao lộ, xe chạy như mắc cửi. Không hề gì, Mai Hoa vẫn chạy băng băng.

Chiếc xe du lịch chồm lên rồi dừng lại, Mai Hoa ngã nhào xuống mặt đường nhựa. 1 dòng máu đỏ thẫm chảy ra từ mái tóc mây đen mượt. Người đàn ông trên xe bước xuống bỗng cô gái dậy.

Cô đã bất tỉnh. Ông ta đỡ cô lên băng sau xe và phóng nhanh đi đến bệnh viện.

Đã mấy tháng nay, Thiệu Gia vẫn cố công tìm kiếm Mai Hoa. Mặc dầu đã hứa với cô, nhưng anh không sao dứt hình bóng cô ra khỏi tâm trí. Anh chỉ ao ước được 1 lần nhìn thấy cái vóc dáng đối với anh đã trở thành hết sức thân quen.

Anh muốn biết hiện giờ cô sống ra sao, mẹ cô đã hết bệnh chưa và cô có được hạnh phúc cùng người yêu hay không?

Linh cảm như báo cho anh biết, vì anh mà Mai Hoa đang gặp chuyện bất an. Anh ray rứt, ưu tư và nhớ nhung không kể xiết. Anh đã tìm đến vũ trường Đêm Trăng, gặp người dốt mỗi ngày nào. Anh năn nỉ đưa anh đến gặp người đàn bà mà anh nghe hẳn kể có liên hệ gì đó với Mai Hoa.

Di Liên đã tiếp anh, có vẻ cảm động, nhưng Di Liên nhất quyết không cho anh 1 manh mối nào về người con gái ấy. Người con gái giống người yêu của anh ngày nào như chị em ruột thịt. Người con gái đã đến với anh 1 lần, 1 đêm như trong 1 giấc mơ của mỗi duyên kỳ ngộ.

Trong lòng anh vẫn cháy rực 1 tình yêu. Tình yêu nồng nàn, chân thật ngày xưa dành cho Mai Lan. Bây giờ hình như anh trao gởi cho Mai Hoa và tình yêu với Mai Hoa bây giờ dường như là sự nối tiếp của mối tình xưa cũ.

Anh tưởng chừng anh quen biết cô đã lâu và cô đã là 1 phần của cuộc đời anh, không thể nào chia cắt.

Anh nhớ là anh đã hy vọng đến thế nào khi tìm ra địa chỉ của dì Liên. Anh đã bày tỏ hết lòng mình, mong ở dì 1 sự cảm thông, nhưng dì vẫn nói:

– Tôi rất cảm động khi thấy anh đối với Mai Hoa chân thành đến vậy. Tuy nhiên, anh đừng nên gặp nó làm gì. Hãy để cho nó quên, quên tất cả những gì đã trải qua để trở về nguyên vẹn với mối tình của nó.

– Dì...

– Anh nghĩ xem, anh gặp nó thì có ích gì? Mỗi người đã có 1 con đường. Gặp lại nó chỉ làm anh vướng vẩn thêm, rồi nó cũng không còn được bình yên mà đi tiếp quãng đường của nó. Nó có kể cho tôi nghe là anh đã hứa...

Thiệu Gia gật đầu buồn bã:

– Vâng, tôi có hứa là sẽ không tìm gặp cô ấy. Nhưng tôi không sao quên cô ấy được. Dì hãy cho tôi 1 chút tin tức về cô ấy. Tôi muốn được nhìn lại cô ấy 1 lần rồi thôi, tôi sẽ không làm gì có hại cho hạnh phúc của cô ấy.

– Anh muốn có tin tức của nó thì được. Tôi báo cho anh hay là nó sắp làm đám cưới với người yêu. Chắc là tháng sau. Vậy đó, anh muốn tìm gặp nó nữa thôi?

– Tôi vẫn muốn gặp.

– Để làm gì?

– Tôi muốn nhìn cô ấy 1 lần để chắc chắn rằng cô ấy được hạnh phúc.

– Anh không tin điều ấy à?

– Tôi cầu mong cho cô ấy mãi mãi được hạnh phúc. Song, linh tính của tôi báo rằng: hình như cô ấy đang buồn khổ.

– Anh khéo tưởng tượng thôi. Không có việc gì xảy ra đâu. Nó sẽ sống yên vui với chồng. Vì hạnh phúc của nó, tôi không thể giúp anh việc này được.

Thiệu Gia ra về, lòng vẫn không hết vẩn vương. Những lúc rỗi việc, anh lái xe đi lang thang trên những con đường hy vọng 1 lần bắt chợt gặp lại Mai Hoa.

Trưa nay, anh lại đến dì Liên dù biết rằng rồi cũng như lần trước, dì Liên sẽ chẳng chịu giúp anh.

Cửa ngõ nhà dì Liên hé mở, anh không bấm chuông mà đi khẽ vào sân. Trong nhà hình như đang có khách. Có tiếng cô gái đang nói chuyện với dì Liên. Anh thoáng nghe cô nhắc đến "Mai Hoa". Anh đứng lại bên thềm lắng nghe.

– Dì biết không, Hải Minh coi đường đường là 1 thanh niên hào hoa mã thượng vậy mà cũng tầm thường lắm. Khi biết chuyện, ông đã cắt đứt quan hệ rồi còn sỉ nhục Mai Hoa nữa. Nó bị chấn động như đến nỗi hóa điên, chạy đâm vào xe của người ta.

Tiếng dì Liên hoảng hốt:

– Nó có sao không? Đang nằm ở bệnh viện nào?

– Nó bị thương khá nặng, giờ cũng chưa biết sao nhưng hy vọng là sẽ qua khỏi. Con theo nó vào bệnh viện đa khoa của tỉnh, rồi báo cho gia đình nó hay. Đáng lẽ giờ này con phải ở bên nó mới phải, nhưng tại ba má con sai con đi công việc gấp. Con lên đây, sẵn báo cho dì hay.

Thiệu Gia đứng lặng người 1 lúc rồi như sự tĩnh, anh trở ra xe. Anh đã lái xe như bay về thành phố đó, nơi có Mai Hoa đang trong cơn nguy cấp. Anh không hỏi dì Liên vì anh chợt nhớ ra tấm vé xe đò ngày nào đã cho anh biết nơi cô ở.

Anh đến bệnh viện lúc trời khá nheo tối. Sau khi dò hỏi các cô y tá, anh biết Mai Hoa đang nằm ở phòng cấp cứu. Anh ngồi trên chiếc băng đá trước cửa, đợi chờ.

Mai Hoa nằm bất động trên giường bệnh, đầu quấn băng trắng xóa. Thiệu Gia đưa mắt nhìn qua tấm kính cửa, thấy cô, trong lòng anh cơn xúc động trào dâng, không sao kiềm giữ được.

1 giọt nước mắt rơi xuống từ khóe mắt anh. Giọt nước mắt hiếm hoi của 1 người đàn ông tưởng chừng như mình không thể nào khóc được. Hình ảnh Mai Hoa nhòe đi. Để tự chủ, anh nhìn chung quanh. Bên cạnh anh, 1 thiếu phụ khoảng 50 tuổi, đang ngồi nhìn đăm đăm vào cửa phòng. Nét lo âu in rõ trên nét mặt còn khá đẹp của bà.

Thiệu Gia chợt nghĩ: "Hay đây là mẹ của Mai Hoa?"

Anh quay sang:

– Thưa bác...

Bà Phong giật mình. Nãy giờ mãi lo cho Mai Hoa, bà không chú ý đến người ngồi bên. Bà ngạc nhiên nhìn và nhận ra Thiệu Gia, người trong tấm ảnh. Người đã có 1 mối liên hệ với Mai Hoa và đã gián tiếp đưa Mai Hoa đến tình trạng hiện tại. Bà có vẻ không vui:

– Anh là...

– Dạ, cháu là Thiệu Gia, 1 người bạn của Mai Hoa. Có phải bác là...

– Tôi là mẹ nó. Sao anh biết nó ở đây?

Thiệu Gia chưa kịp trả lời thì cánh cửa phòng cấp cứu mở ra. Cô y tá trực tay cầm 1 tờ giấy, gọi to:

– Ai là thân nhân của cô Mai Hoa?

Cả Thiệu Gia và bà Phong đều đứng dậy.

Cô y tá lên tiếng:

– Hãy mua ngay cho Mai Hoa các loại thuốc này. Nhà thuốc ở bên kia đường.

Thiệu Gia lo lắng hỏi:

– Tình trạng cô ấy thế nào vậy cô? Có nguy hiểm lắm không?

– Cũng khá nghiêm trọng. May mà chở đến đây kịp thời.

Mặt bà Phong tái xanh. Thiệu Gia vội vã đưa bà ngồi xuống băng. Anh cầm lấy toa thuốc, gấp rút đi sang bên kia đường.

Bà Phong nhìn theo, ánh mắt bà dịu đi 1 chút.

Đêm ấy, Thiệu Gia ở lại bệnh viện. Anh đã thuê 1 chiếc ghế bố, kê ở hành lang mời bà Phong nằm nghỉ. Còn anh, anh ngồi ở cửa phòng cấp cứu suốt đêm, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn vào phòng. Hy vọng sẽ thấy Mai Hoa làm 1 cử động nào đó, nhưng Mai Hoa vẫn nằm im như 1 xác chết. Bà Phong cũng không ngủ được vì lo âu. Nhưng có Thiệu Gia bên cạnh, tự nhiên bà cảm thấy yên tâm hơn. Anh tận tình như 1 người thật thân thiết với gia đình.

Bà Phong nghĩ: "Phải chi đó là Hải Minh thì khi tỉnh lại, Mai Hoa con bà sẽ vui biết mấy!"

Đến gần sáng, Mai Hoa đã cử động được chân tay. Thiệu Gia mừng vô hạn. Bà Phong đang thiếp đi vì quá mệt mỏi. Anh xin phép cô y tá được vào phòng. Cô y tá nhận lời.

Anh đến bên Mai Hoa, lấy nước thấm vào đôi môi khô đang mấp máy của cô.

Mai Hoa chép chép miệng, anh đổ cho cô từng muỗng nhỏ nước. 1 lúc, đôi mắt trong xanh của cô gái mở ra. Bất gặp 1 đôi mắt đầy yêu thương đang nhìn cô triu mến. Lúc đầu, Mai Hoa nghĩ đó là đôi mắt của Hải Minh, song lúc định thân cô nhận ra Thiệu Gia.

Anh... sao anh lại ở đây? - Cô nhìn chung quanh - Đây là...

– Đây là bệnh viện.

– Bệnh viện ư? Tại sao em lại vào đây?

– Em bị tai nạn. Nhưng không sao, em đã tỉnh rồi, anh mừng quá. Em thấy trong người thế nào?

– Đầu em nhức quá!

– Em bị thương ở đầu mà. Để anh báo cho bác sĩ cho thuốc em bớt nhức.

– Chỉ có mình anh ở đây sao?

– Có bác gái, mẹ của em ở đây nữa. Bác gái vừa mới chợp mắt 1 chút.

Yên lặng, nhìn Thiệu Gia 1 lúc, Mai Hoa hỏi:

– Sao anh biết em ở đây?

– Anh đến nhà dì Liên, tình cờ nghe được câu chuyện em bị tai nạn.

– Anh đến dì Liên để làm gì?

– Để tìm em.

– Nhưng anh đã hứa là...

– Ủ, anh đã hứa, nhưng không sao giữ lời được, anh nhớ em quá. Anh cảm thấy rằng cuộc đời anh không thể sống thiếu em.

Chợt nhớ lại bao điều đau khổ vừa xảy ra, Mai Hoa phản ứng đột ngột.

– Không, không... Anh đừng nói với em chuyện đó. Em không còn xứng đáng với ai hết. Ai biết chuyện rồi cũng khinh bỉ, đuổi xua em hết.

2 giọt nước mắt ứa ra trên khóe mắt Mai Hoa. Thiệu Gia bồi rối:

– Em! Em bình tĩnh lại đi.

Cô y tá đến khuyên răn:

– Cô ấy vừa mới tỉnh, anh phải tránh cho cô ấy những xúc động mạnh. Thôi, anh đi ra ngoài kia cho cô ấy nằm nghỉ.

Sáng hôm ấy, biết Mai Hoa đã tỉnh, bà Phong hơi an tâm. Thiệu Gia mua thức ăn sáng cho bà và Mai Hoa. Anh hỏi thăm bác sĩ về tình trạng Mai Hoa hiện tại và mau các loại thuốc cần thiết. Bà Phong can ngăn không được, bà chỉ có thể nhìn anh bằng cái nhìn mỗi lúc lại có cảm tình nhiều hơn. Bà không ngờ rằng Thiệu Gia lại là con người chí tình như thế.

– Bác hãy yên tâm! Bác sĩ cho biết Mai Hoa đã qua cơn nguy kịch - Anh nói - giờ bác ở đây với cô ấy. Cháu xin phép được trở về công ty để giải quyết 1 số công việc.

– Ủ, cháu có việc thì cứ về. Cháu giúp bác như vậy là đã tốt quá rồi. Bác cảm ơn cháu nhiều lắm.

– Ôn nghĩa gì đâu bác. Bác đừng nghĩ như vậy. Hãy coi cháu như 1 người bạn rất thân thiết của Mai Hoa.

– Ồ, thôi cháu về đi. 1 lát thế nào bác trai và Hạ Thu cũng đến.

– Hạ Thu là...

– Là bạn gái thân thiết của Mai Hoa đó. Con nhỏ tốt lắm cháu ơi, nó lo cho Mai Hoa từng chút 1.

– Dạ, nếu bác trai và Hạ Thu có vào thì bác cũng nên về nghỉ ngơi. Đêm qua, bác thức cả đêm, chắc bác mệt lắm.

Bà Phong cười:

– Cháu mới thức trắng, chứ bác còn ngủ được vào tiếng đồng hồ. Thôi để bác vào với Mai Hoa 1 lát. Nó đang ngủ, phải không cháu?

– Dạ.

Thiệu Gia đi rồi. Bà Phong nhìn theo anh hồi lâu, không biết nghĩ sao, bà chép miệng:

– Cái thằng thật lạ...

Hạ Thu và ông Phong vào, thấy Mai Hoa đã bớt nhiều, cả 2 mừng vui khôn xiết. Theo lời Hạ Thu, ông đưa vợ về nghỉ để Hạ Thu ở lại chăm sóc Mai Hoa. Mai Hoa ngủ được 1 giấc dài. Tỉnh dậy, cô nhìn bạn 1 lúc rồi nói:

– Anh ấy đâu rồi?

– Anh nào? Hải Minh hả? Mà còn hỏi đến ông làm chi? Ông bỏ mà mấy ngày nay, không thèm đến thăm thì tệ bạc quá. Mà quên phút ông cho rồi.

– Cũng tại tao. Tao đã đặt anh ấy vào 1 tình thế hết sức đau khổ, trách làm sao được. Chắc là anh ấy sẽ bỏ tao vĩnh viễn.

– Bỏ cũng tốt thôi. Nếu không tao nghĩ mà sống với ta cũng không dễ gì. Ông sẽ nhắc hoài chuyện cũ để bầm mà như tương mỗi khi vợ chồng có chuyện giận hờn.

– Lẽ nào như vậy. Tao tin rằng tại vì quá bất ngờ, nên anh ấy phản ứng đột ngột vậy thôi, chứ anh ấy là người rất tốt.

– Tốt hay xấu chẳng dính dáng gì ở đây. Quan trọng là cái quan niệm của mỗi người về chuyện ấy thôi. "Sự trong sạch về thể xác", nhiều người cho đó là điều kiện tối hậu khi chọn vợ. Tao chắc Hải Minh của mà cũng là loại đó.

Mai Hoa trầm ngâm, cô nhìn ra cửa sổ. Buổi chiều, nắng hắt hiu trên ngọn cây bàng. Chuyện tình bao năm đã vỡ tan. Thế mới biết tình yêu mong manh như hạt nắng, như khói, như sương. Có rồi không, còn rồi mất. Chuyện mình làm tội tệ đến mức không thể nào tha thứ được. Còn đâu những buổi chiều như chiều nay, 2 đứa ngồi bên nhau dưới giàn thiên lý, tay trong tay và môi trên môi... Còn đâu những mộng ước đơn sơ mà hạnh phúc. Sẽ không bao giờ có cô dâu mặc áo tím hoa cà. Bao nhiêu thiệp cưới đã in xong không bao giờ gởi đi...

Anh của em ơi! Nếu có xa nhau, mong anh cũng đừng quá giận hờn, mà hãy thương cho em bạc phận...

Mai Hoa tự thấy mình không xứng đáng và Hải Minh bỏ cô cũng là đúng, nhưng trong thâm tâm, cô vẫn mong ước được tương phùng.

Cô mong Hải Minh sẽ đến với cô. Cô tưởng tượng ra rằng anh sẽ vào thăm cô với 1 bó hoa hồng thắm trên tay, với né mặt lo âu và cái nhìn chia sẻ. Anh sẽ lại nắm lấy tay cô và 2 người...

Tiếng Hạ Thu bỗng dưng cắt đứt dòng suy nghĩ của Mai Hoa:

– Tại sao cuộn phim đó lại đến Hải Minh vậy?

– Thì cũng từ ông Bình.

– Ông Bình có quen với Thiên Quốc à?

– Chắc là vậy. Có lần tao thấy ông Bình và Thiên Quốc đi chung với nhau, chắc là trong việc áp phe gì đó.

Giọng Hạ Thu tức tối:

– Đúng là 1 bọn đều giả. Mà đã trả lại số tiền cho Thiên Quốc mà hắn còn giờ trò hề tiện như vậy.

– Chắc là hắn muốn tao phải bị trói buộc vào hắn. Tao sợ lắm và cũng tủi nhục ê chề lắm.

Ngẫm nghĩ 1 lát, cô tiếp, giọng rầu:

– Chắc là khi bình phục, tao sẽ bỏ xứ đi thật xa. Tao còn mặt mũi nào sống ở đây nữa. Bất cứ lúc nào, hình ảnh của tao và Thiên Quốc cũng được trưng bày...

– Cuộn phim đó, tao đốt rồi. Mà cũng có thể hắn đã sao thành nhiều bản... Nhưng mà mà đừng lo nghĩ nữa. Mà đang bệnh, hiểu chưa? Tao và bạn trai của tao sẽ tìm cách trị hắn. Yên lòng đi!

Hạ Thu cho bạn uống thuốc và cho bạn ăn cháo rồi lau rửa tay chân cho bạn. Cô làm việc tận tình chu đáo. Tình bạn của cô sưởi ấm tấm lòng đang đau khổ của Mai Hoa. Xong việc, cô lại ngồi bên bạn, trò chuyện.

Mai Hoa chợt hỏi:

– Anh ấy đâu rồi?

– Hải Minh hả? Đã nói mà...

– Không phải, Thiệu Gia ấy.

Hạ Thu ngạc nhiên:

– Thiệu Gia nào? Thiệu Gia ở trong chuyện của mà hả?

– Ừ, anh ấy đấy.

Hạ Thu ngạc nhiên:

– Ừa! Thiệu Gia có đến đây sao?

Mai Hoa đáp:

– Ừ, anh ấy đã đến đây đêm qua.

Rồi Mai Hoa kể cho Hạ Thu nghe mọi chuyện.

Cô vừa dứt tiếng, 1 người đàn ông cầm 1 bó hoa hồng đi vào phòng...

Mai Hoa ngỡ như mình đang nằm mơ. Cô định gọi "Hải Minh". Nhưng sau phút giây xúc động, cô biết mình lầm. Người vừa bước vào là Thiệu Gia. Anh cười thật tươi:

- Chào em!
- Chào anh!
- Em đã đỡ nhiều chưa?
- Dạ, nhiều rồi anh ạ.
- Anh mừng quá.

Anh đưa bó hoa cho Mai Hoa. Bó hoa đẹp tuyệt vời với những bông hồng nhung rực rỡ chen lẫn màu trắng trinh nguyên của những đóa hồng bạch dịu dàng.

- Em cảm ơn anh.
- Có gì đâu. Em đưa ly, anh cắm vào cho. - Thiệu Gia chỉ chiếc ly to để ở đầu giường - Để em ngắm nó mà thấy ngày bớt dài... Nằm trên giường bệnh sẽ thấy thời gian trôi đi rất chậm.

Đêm ấy Thiệu Gia ở lại bệnh viện cùng Hạ Thu để chăm sóc cho Mai Hoa. Hạ Thu vốn tính dễ ngủ, nên vừa khuya là cô đã ngủ ngon lành trên tấm ni lông. Thiệu Gia thì ngồi trên chiếc ghế bố kê cạnh giường. Mai Hoa cũng thiếp đi từng lúc. Nhưng cứ mở mắt là cô thấy anh vẫn thức, sẵn sàng để thực hiện mọi yêu cầu của cô.

Sáng hôm sau, Hạ Thu nói với bạn:

- Anh ấy chu đáo và tận tình quá.

Mai Hoa không trả lời. Hạ Thu nói tiếp:

- Tao thấy anh ấy thương mày thiệt đó Mai Hoa. Hay là mày bằng lòng yêu anh ấy cho rồi. Cũng thuận cảnh, dù sao 2 người cũng đã...

Mai Hoa lắc đầu:

- Không, tao chưa quên được Hải Minh đâu. Dù anh ấy có phũ phàng với tao, tao cũng mong ngày anh hết giận.

Hạ Thu tặc lưỡi:

- Nữa, lại Hải Minh. Mày không thấy rằng anh ta làm như vậy là đã chà đạp lên trái tim của mày sao?
- Thì tao cũng đáng bị chà đạp.

– Mày cứ lặp lại cái điệp khúc muôn thuở đó. Tao hỏi mày như vậy làm sao có hạnh phúc? Sống chung với nhau, anh ta sẽ mặc tình hành hạ mày, mà cả 2 người đều cho rằng mày đáng bị như vậy. Cuộc sống sẽ là địa ngục. Tao xem tình hình thì tao chắc rằng Hải Minh sẽ chẳng cưới mày đâu... Anh ta có những quan niệm hết sức cổ lỗ sĩ.

Mai Hoa vẫn cương quyết:

– Dù vậy, tao sẽ chẳng bao giờ nghĩ đến hạnh phúc của riêng mình nếu anh ấy chưa nguôi đau khổ.

– Ừ, để tao xem anh ta đau khổ được bao lâu. Thôi, mày nằm yên đi, tao sẽ đọc cho mày nghe cuốn truyện mới xuất bản này hay lắm. Truyện "Người đàn ông gieo gió". Mày thấy cái tựa hấp dẫn chưa?

– Ừ, mày đọc đi.

Và cứ như thế, ngày qua ngày trôi đi, Mai Hoa đã nằm viện được 10 ngày. Hạ Thu và Thiệu Gia thay phiên nhau túc trực.

Mai Hoa vẫn ngóng đợi Hải Minh. Đôi mắt cô đăm đăm nhìn ra cổng. Xôn xao, xúc động khi thấy bóng dáng ai giống Hải Minh. Và sau đó lại xót xa ray rứt khi thấy mình đã vui mừng quá sớm.

Hải Minh đang làm gì? Hải Minh đang lang thang khắp nơi: Bờ sông quanh hiu, vườn cây hoang vắng, cánh đồng vắng vẻ mênh mông. Anh mang giá vẽ đi mà không vẽ được cảnh nào, nét bút bồi hồi bán loạn. Anh đau khổ nhưng anh nhất quyết sẽ quên Mai Hoa. Đối với anh, Mai Hoa đã chết. Trong vòng tay không phải 1 mà 2. Và có thể còn nhiều nữa, những người đàn ông. Mai Hoa đã như 1 đóa hoa tàn rữa, có còn gì dành để cho anh. Bờ môi mà anh hằng ve vuốt nâng niu đã bị người ta hôn, người ta cắn, cũng là những vết răng cắn vào trái tim anh. Nó đau buốt và vỡ tung hàng trăm mảnh.

Có 1 buổi chiều, Hải Minh uống rượu thật say. Anh không về nổi đến nhà, anh nằm gục bên vệ cỏ. Khi anh tỉnh lại, 1 bàn tay đang nhúng chiếc khăn thơm vào nước mát lau mặt, lau trán cho anh.

Và trong lúc nửa tỉnh nửa mê, anh cứ tưởng đó là Mai Hoa. Nhưng khi cô gái đỡ anh ngồi dậy, anh mới nhận ra đó chính là Hoài Trâm - cô gái thỉnh thoảng vẫn ngồi làm mẫu cho anh vẽ.

Ngạc nhiên, Hải Minh khẽ hỏi:

– Sao em lại ở đây?

Hải Minh hỏi thế vì anh còn ngỡ ngàng đây là nhà mình. Hoài Trâm cười nhẹ bảo:

– Anh biết đây là đâu không?

Nhìn xung quanh, Hải Minh mới biết mình đang ở bên vệ cỏ ngoài đường. Anh định nói 1 điều gì đó, nhưng Hoài Trâm đã lên tiếng trước:

– Hải Minh! Em biết vì sao anh trở nên như vậy. Anh không cần giải thích tại sao đâu. Em hiểu anh, em biết anh đang rất đau khổ và buồn lòng... Nhưng từ nay, em sẽ tình nguyện ở bên anh, chăm sóc cho anh. Em nhất định không để cho anh phải đau khổ như thế này nữa. Anh hãy tin em, em sẽ mang lại hạnh phúc cho anh, Hải Minh.

Hoài Trâm không hề giấu giếm tình cảm của mình với Hải Minh trong lúc này. Cô đã yêu Hải Minh từ lâu, nhưng chưa bao giờ cô dám thổ lộ cùng anh tình cảm của mình. Vì yêu anh nên cô mới xin phép ba mẹ mời anh về chân dung gia đình, rồi xin phép để được ngồi làm mẫu. Nhưng biết Hải Minh đã có Mai Hoa, Hoài Trâm đã chôn chặt mối tình câm lặng. Bây giờ có lẽ Mai Hoa và Hải Minh giận nhau. Hoài Trâm tự hỏi và nhen nhúm trong lòng 1 tia hy vọng...

Hải Minh đứng dậy:

– Anh cảm ơn em chăm sóc, nếu không, có lẽ anh còn nằm giữa trời... Bây giờ, anh về. Hẹn hôm nào khác sẽ đến thăm em. À! Mà sao em gặp anh ở đây?

– Em đi ngang qua, thấy ai nằm giống anh bèn dừng xe lại xem, không ngờ đó là anh...

– Em chắc coi thường anh lắm?

Hoài Trâm vội khoát tay:

– Không đâu anh Minh. Em biết anh đang buồn nên anh mới mượn men rượu giải sầu... Anh đừng có những suy nghĩ như vậy. Em chưa bao giờ coi thường anh và cũng chẳng bao giờ như thế. Em... em rất...

Hoài Trâm định nói lời yêu anh chân tình, nhưng rồi cô vẫn chưa dám thốt ra. Cô nhìn anh bằng ánh mắt chan chứa yêu thương và thật lâu, cô tiếp:

Anh để em đưa anh về nhé.

Hải Minh lắc đầu:

– Em về đi, anh về 1 mình được rồi. Anh đang rất tỉnh táo.

– Nhưng em vẫn chưa yên tâm. Em đưa anh về nhé. Anh lên xe đi.

Hải Minh sau 1 lúc do dự cũng đồng ý để Hoài Trâm đưa anh về. Đến nhà Hải Minh, anh mời cô vào uống nước nhưng cô từ chối.

Hải Minh không ép. Anh để Hoài Trâm quay về. Trước khi rời khỏi nhà Hải Minh, Hoài Trâm nói nhỏ:

– Chiều mai, nếu anh có rảnh, anh đến để em giới thiệu anh với gia đình của em. Và sau đó ba mẹ em sẽ giới thiệu anh với gia đình của các bà bạn. Nhiều người cũng muốn về chân dung đó. Luôn tiện anh ăn cơm tối với gia đình em. Nhớ nha anh!

Hải Minh nhìn Hoài Trâm lần nữa rồi lẳng lặng gật đầu. Sự chán nản, bực bội trong anh vơi đi 1 nửa. (138)